

Súd: Okresný súd Ružomberok
Spisová značka: 9C/115/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5916204472
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:OSRK:2017:5916204472.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Ružomberok sudcom JUDr. Vladimírom Topoľančíkom v spore žalobcu: ThLic. D. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. M., G. M. č. XXX, okres M., právne zastúpený JUDr. Jozefom Polákom, advokátom so sídlom kancelárie Radlinského č. 1718, 026 01 Dolný Kubín, proti žalovanému: Slovenská republika konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie č. 13, 813 11 Bratislava, o náhradu škody spôsobenej pri výkone moci, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 16.000,- eur a titulom náhrady škody sumu 9.599,69 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.599,69 eur od 08.09.2016 až do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku.

Súd konanie v časti čo do zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 132.400,-eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 132.400,-eur od 08.09.2016 až do zaplatenia, zastavuje.

Súd žalobu v časti čo do zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 1.600,-eur, a čo do zaplatenia náhrady škody vo výške 2.675,39 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.600,-eur od 08.09.2016 až do zaplatenia a spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.675,39 eur od 08.09.2016 až do zaplatenia, zamieta.

Žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 06.09.2016 sa žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 162.275,08 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 08.09.2016 až do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku a súčasne, aby mu nahradil trov konania vrátane trov právneho zastúpenia. Po skutkovej a právnej stránke žalobca žalobu odôvodnil tým, že rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 2T/44/2013 zo dňa 30.01.2013 bol žalobca uznaný za vinného zo spolupáchatelstva k obzvlášť závažnému zločinu podvodu podľa § 20, § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona, za čo mu bol podľa § 221 ods. 4, § 38 ods. 3 (§ 36 písm. j/) Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov, podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona bol zaradený na výkon trestu do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia a súčasne mu bol uložený trest zákazu činnosti vykonávať činnosť ako fyzická osoba, alebo činnosť zástupcu fyzickej osoby, alebo štatutárneho zástupcu, alebo prokuristu právnickej osoby vo výmere 8 rokov. Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie ihneď po vyhlásení rozsudku, ktoré riadne a v zákonnej lehote odôvodnil dňa 17.04.2013 a dňa 05.08.2013 doplnil odôvodnenie. Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 2T/44/2011 zo dňa 30.01.2013 bol rozsudkom Krajského súdu v Žiline, č.k. 2To/44/2013-555 zo dňa 14.08.2013 podľa § 321 ods. 1 písm. e/ a ods.

3 Trestného poriadku zrušený v časti vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku pri nezmenenom výroku o vine bol žalobca podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 3 Trestného zákona a § 36 písm. j/ Trestného zákona odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 10 a pol roka a podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ÚVTOS s maximálnym stupňom stráženia. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp.zn. 2Tdo/28/2014 zo dňa 26.08.2014 rozhodol, že rozsudkom Krajského súdu v Žiline, č.k. 2To/44/2013-555 zo dňa 14.08.2013 bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku porušený zákon v ustanovení § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona v neprospech žalobcu, a tento rozsudok vo vzťahu k žalobcovi zrušil. Na základe rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 2To/44/2013-555 zo dňa 14.08.2013 bol žalobca predvedený do výkonu trestu odňatia slobody (ďalej len VTOS) dňa 04.09.2013, a to do ústavu na výkon väzby Žilina a dňa 17.09.2013 bol následne premiestnený za účelom ďalšieho výkonu trestu do ÚVTOS Ružomberok, keď z výkonu trestu bol prepustený dňa 26.08.2014 na základe rozsudku NS SR sp.zn. 2Tdo/28/2014 zo dňa 26.08.2014. Celková dĺžka obdobia, po ktorú žalobca vykonával trest odňatia slobody na základe nezákonného rozhodnutia súdu, bola 356 dní, keď počas tejto doby bola žalobcovi obmedzená osobná sloboda a bol vylúčený z výkonu pracovného zaradenia v rámci štruktúr Rímskokatolíckej cirkvi, musel čeliť urážkam, verbálnym útokom zo strany spoluväzňov, nemohol akokoľvek reagovať na obvinenia a útoky médií a pobyt vo väzení sa negatívnym spôsobom prejavil na duševnom rozpoložení žalobcu a jeho zdravotnom stave. Pred nástupom na VTOS žalobca vykonával závislú prácu pre Spišskú katolícku charitu so sídlom Jesenského č. 5, 052 01 Spišská Nová Ves a jeho priemerný čistý mesačný príjem za obdobie od 01.01.2013 do 01.09.2013 bol vo výške 446,81 eur. Jeho priemerný hrubý zárobok v tejto organizácii za identické obdobie bol vo výške 636,94 eur. Pred nástupom na výkon trestu odňatia slobody žalobca vykonával závislú činnosť aj pre Rímskokatolícku cirkev, Biskupstvo Spišské Podhradie, kde jeho priemerný čistý mesačný príjem za obdobie od 01.01.2013 do 01.09.2013 mal výšku 347,36 eur, čomu zodpovedal priemerný hrubý zárobok vo výške 413,11 eur. Žalobca poukázal na to, že v prípade, ak nemožno zistiť priemerný zárobok, používa sa na pracovnoprávne účely zárobok pravdepodobný, určený podľa § 134 ods. 3 Zákonníka práce. Na základe nezákonného rozhodnutia o treste, bol žalobca vo výkone trestu od 04.09.2013 do 26.08.2014, t.j. 11,69 mesiaca, a v prípade, ak by nemusel nastúpiť na výkon trestu odňatia slobody, dosiahol by za toto obdobie príjem od Spišskej katolíckej charity vo výške 7.445,82 eur brutto ($636,94 \times 11,69 = 7.445,82$ eur) a od Rímskokatolíckej cirkvi, Biskupstva Spišské Podhradie vo výške 4.829,26 eur brutto ($413,11 \times 11,69 = 4.829,26$ eur). Žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Ministerstvo spravodlivosti dňa 23.02.2016, ktorú ministerstvo prevzalo dňa 07.03.2016, a na ktorú nereagovalo. Podľa názoru žalobcu štát v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovedá za škodu, ktorá bola spôsobená žalobcovi rozhodnutím o treste, nakoľko na ňom bol sčasti vykonaný trest na základe rozhodnutia súdu, ktorého rozhodnutie bolo zrušené ako nezákonné, a táto škoda spočíva v skutočnej škode, t.j. ušlej mzde vo výške 12.275,08 eur a nemajetkovej ujme vo výške 150.000,-eur, keď pri určení výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy žalobca vychádzal z rozhodnutí súdov v iných právnych veciach podobných meritom, ako je to v prejednávanej veci. Nezákonným trestným stíhaním žalobcu dovŕšeným uložením trestu odňatia slobody, ktorý žalobca z časti vykonal, sa vážne zasiahlo do jeho osobnej slobody, dobrej povesti a zanechalo negatívne dôsledky v jeho osobnom, rodinnom, spoločenskom, a v neposlednom rade aj v jeho pracovnom živote. Trestné konanie voči žalobcovi ako predstaviteľovi Rímskokatolíckej cirkvi na Slovensku priťahovalo veľkú pozornosť médií s celoštátnou pôsobnosťou. Skutočnosť, že žalobca vykonal na základe nezákonného rozhodnutia o treste časť trestu odňatia slobody, ho v očiach veriacich i širšej verejnosti značne stigmatizuje a vzhľadom na jeho vzdelanie a povolanie značne obmedzuje vo výkone pracovnej činnosti. V podaní zo dňa 20.09.2016 na doplnenie žalobca poukázal na to, že Ministerstvo spravodlivosti SR reagovalo na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, keď listom zo dňa 07.09.2016 žalobcovi oznámilo, že jeho žiadosť považuje za nedôvodnú a k úhrade požadovanej peňažnej čiastky nepristúpi.

2. V prejednávanej spore sa súd primárne zaoberal otázkou, ktorý štátny orgán je oprávnený konať za štát (Slovenskú republiku). Pokiaľ žalobca označil ako orgán verejnej moci príslušný konať za štát Generálnu prokuratúru SR, súd sa nestotožnil s týmto názorom. Žalobca sa domáhal náhrady škody spôsobenej mu podľa neho nezákonným rozhodnutím o treste, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 2T/44/2011 zo dňa 30.01.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 2To/44/2013-555 zo dňa 14.08.2013. Podľa § 73 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) na konanie štátu pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za štát. Osobitným predpisom, upravujúcim konanie za štát pri uplatňovaní škody, ktorá bola spôsobená rozhodnutím o treste orgánmi verejnej moci, je zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za

škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ Zákona č. 514/2003 Z.z. by bola príslušným orgánom na zastupovanie štátu Generálna prokuratúra SR iba v prípade, ak by škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, trestnom konaní, alebo správnom konaní. V prejednávanom spore je však zrejmé, že škoda, náhrady ktorej sa žalobca domáha, vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom (súdmi), a teda vo veci náhrady škody je príslušné konať v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR (ďalej aj „MS SR“) (§ 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z.). Z uvedeného dôvodu súd, keďže je povinný zabezpečiť, aby za štát konal príslušný štátny orgán (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo 149/2011 zo dňa 26.09.2012), potom ex offa konal s Ministerstvom spravodlivosti SR.

3. Žalovaný prostredníctvom MS SR v písomnom vyjadrení zo dňa 24.10.2016 navrhol, aby súd žalobcu v celom rozsahu zamietol. Žalovaný poprel dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku, keďže podľa jeho názoru nedošlo ku kumulatívne naplneniu zákonných predpokladov pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody. Žalovaná poukázala na skutočnosť, že žalobca ako orgán konajúci v mene žalovaného výslovne v žalobe označil GP SR, keď z listín doručených žalovanému nevyplýva žiadny procesný úkon žalobcu, alebo rozhodnutie súdu, ktorým by došlo v konaní k zmene označenia orgánu oprávneného zastupovať žalovaného. Vo vyjadrení ďalej poukázal na to, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu spôsobenej škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. sa vyžaduje kumulatívne splnenie predpokladov, a to a) existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, ktoré možno považovať za „škodnú udalosť“, a ktoré predstavujú tzv. právny titul nároku na náhradu škody, b) vznik škody a c) existencia príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, alebo jeho nesprávnym úradným postupom a škodou. V prípade, ak nie je naplnený čo i len jeden z uvedených predpokladov, zodpovednostný vzťah medzi štátom a subjektom dožadujúcim sa náhrady škody nevzniká. Súdne konanie, v ktorom sa rozhoduje o uplatnenom nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je typickým sporovým konaním a ako typické sporové konanie sa toto konanie riadi zásadou kontradiktórnosti, čo znamená, že strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci, a tieto tvrdenia náležite preukázať. V opačnom prípade nemôžu byť v spore úspešnými. Žalovaný ďalej poukázal na to, že zo žalobcom uvádzaných tvrdení je nesporné, že žalobca odvíja svoj nárok od skutočnosti, že „na ňom bol z časti vykonaný trest na základe rozhodnutia súdu, ktorého rozhodnutie bolo zrušené ako nezákonné“. Z pohľadu zákona č. 514/2003 Z.z. je právnym titulom žalobcom uplatneného nároku rozhodnutie o treste v zmysle § 3 ods. 1 písm. c) v spojení s § 8 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z.. Zo skutkových tvrdení a žalobcom predložených dôkazov ďalej vyplýva, že na žalobcovi bol na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 2To/44/2013-555 v časti vykonaný trest odňatia slobody v trvaní 356 dní, keď počas výkonu tohto trestu odňatia slobody došlo k zrušeniu uvedeného rozsudku rozsudkom NS SR sp.zn. 2Tdo/38/2014 a žalobca bol z výkonu trestu prepustený na slobodu, čím došlo k naplneniu ustanovenia § 8 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z.. Pokiaľ žalobca v súvislosti s vykonaním časti trestu odňatia slobody z 10,5 ročného trestu, ktorý mu bol pôvodne uložený predmetným rozsudkom Krajského súdu uvádza, že mu vznikla majetková škoda, ktorá „spočíva v skutočnej škode - ušlej mzde vo výške 12.275,08 eur“ a nemajetková ujma vo výške 150.000,-eur, žalovaný má za to, že žalobcom uplatnená majetková škoda nepredstavuje skutočnú škodu, ale ušlý zisk, čo v podstate potvrdzuje aj pojem „ušlá mzda“, ktorý žalobca v súvislosti s touto škodou používa. Na preukázanie ušlého zisku (vychádzajúc z definície pojmu „ušlý zisk“ v rozhodovacej činnosti NS SR) je nevyhnutné, aby žalobca preukázal, že ním uplatnenú peňažnú čiastku (zisk) mohol dôvodne očakávať, nebyť škodnej udalosti, s prihliadnutím na tzv. pravidelný beh vecí a taktiež na náklady vynaložené na dosiahnutie takéhoto zisku. Pokiaľ žalobca uvádza, že pred nástupom do výkonu trestu odňatia slobody vykonával závislé práce pre organizácie, a to Spišskú katolícku charitu, v ktorej jeho priemerný čistý mesačný príjem mal predstavovať sumu 446,81 eur a Rímskokatolícku cirkev - biskupstvo Spišské Podhradie, v ktorej jeho čistý mesačný príjem mal predstavovať sumu 347,36 eur, tak z dokladov, ktoré predložil, možno vyvodiť iba výšku mesačných príjmov žalobcu v období od januára 2013 do augusta 2013, t.j. v období pred nástupom žalobcu na výkon trestu odňatia slobody a tieto doklady teda nie sú relevantnými dôkazmi preukazujúcimi, aký reálny zisk žalobcovi ušiel žalobcovi v nasledujúcom období, t.j. v období, počas ktorého sa nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody. Nárok na výplatu určitého príjmu totiž v žiadnom prípade nevyplýva z potvrdenia o príjme za predchádzajúce obdobie, a z tohto dôvodu má žalovaný za to, že žalobca nepreukázal nárok na náhradu škody v časti ušlého zisku. V nadväznosti na uvedené žalovaný súčasne nesúhlasil ani so spôsobom výpočtu ušlého zisku na základe žalobcom predložených dôkazov, ktorý nezodpovedá požiadavkám na výpočet ušlého zisku

vyplývajúcim z rozhodovacej činnosti NS SR. Žalobca pri výpočte ušlého zisku vychádzal z hrubého mesačného príjmu absolútne ignorujúc skutočnosť, že jeho majetok by sa nebol býval zvýšil o sumy hrubého mesačného príjmu, ale maximálne o sumy čistého mesačného príjmu. V prípade, ak by žalobca pri výpočte správne vychádzal z tohto príjmu, výsledná suma by sa podstatne líšila od sumy uplatnenej v žalobe. Podľa výpočtu žalovanej by sa jednalo o sumu 9.283,85 eur. Súčasne žalovaný poukázal na to, že žalobca nepreukázal, že nebyť nezákonného rozhodnutia pri „pravidelnom behu vecí“ naisto mohol dôvodne očakávať zvýšenie svojho majetku o ním uplatnenú sumu. Pokiaľ si žalobca v súdnej veci uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, žalovaný poukázal na § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, keď uvedeným osobitným predpisom je zákon č. 215/2006 Z.z., ktorý v § 6 prezumuje, že celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť 50-násobok minimálnej mzdy. Vzhľadom na to, že nemajetková ujma mala žalobcovi vzniknúť jeho umiestnením v ÚVTOS v r. 2013 a 2014, nemajetková ujma môže v jeho prípade predstavovať najviac 50-násobok minimálnej mzdy za rok 2014, t.j. sumu 17.600,-eur. Z uvedeného vyplýva, že priznanie finančnej sumy titulom nemajetkovej ujmy nad tento zákonom stanovený limit by bolo v priamom rozpore s ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z.. Pokiaľ ide o vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy, tento je podmienený rovnakými predpokladmi ako vznik práva na náhradu majetkovej škody a tieto predpoklady musí žalobca v prejednávanej veci aj preukázať. Pokiaľ žalobca vznik nemajetkovej ujmy odôvodňoval tým, že musel čeliť urážkam, verbálnym útokom zo strany spoluväzňov, nemohol akokoľvek reagovať na obvinenia a útoky médií, pobyt vo väzení sa negatívnym spôsobom prejavil na duševnom rozpoložení poškodeného a zdravotnom stave poškodeného a nezákonným trestným stíhaním (...) sa vážne zasiahlo do jeho osobnej slobody, dobrej povesti a zanechalo negatívne dôsledky v jeho osobnom, rodinnom, spoločenskom, a v neposlednom rade aj v pracovnom živote, žalovaný poukázal na to, že tieto tvrdenia sú iba všeobecnými formuláciami, ktoré síce majú navodiť dojem vzniku závažnej nemajetkovej ujmy, ale v skutočnosti nie sú ničím preukázané. Žalobca sa tieto tvrdenia ani len nepokúsil preukazovať napriek tomu, že dôkazné bremeno leží na ňom. Pokiaľ ide o žalobcove tvrdenia o zhoršení jeho duševného rozpoloženia a zdravotného stavu, žalovaný poukázal na to, že nároky na odškodnenie bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia sú podľa § 444 Občianskeho zákonníka osobitnými nárokmi uplatňovanými titulom zodpovednosti za škodu, keď tieto nároky nemožno stotožňovať s nárokmi na náhradu nemajetkovej ujmy. V prípade, ak si žalobca v konaní o náhradu škody uplatňuje nárok na náhradu ujmy spôsobenej na zdraví, tento nárok sa posudzuje samostatne podľa iných zákonných kritérií ako nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a z tohto hľadiska sú akékoľvek tvrdenia o zdravotných dôsledkoch, ktoré mali vzniknúť v súvislosti s právnym titulom nároku vo vzťahu k posudzovaniu existencie nemajetkovej ujmy, irelevantné. V prípade, ak žalobcovi vznikla akákoľvek ujma na zdraví, tento má možnosť uplatniť si nárok na náhradu tejto ujmy, avšak nie prostredníctvom náhrady nemajetkovej ujmy. Pokiaľ žalobca tvrdí, že nemajetková ujma mu mala vzniknúť v súvislosti s obvineniami a útokmi médií s celoštátnou pôsobnosťou, ktorým sa vo výkone trestu odňatia slobody nemohol brániť, žalovaný poukázal na to, že štát za činnosť médií nezodpovedá, nakoľko médiá sú nezávislými podnikateľskými subjektmi konajúcimi bez akýchkoľvek zásahov zo strany orgánov verejnej moci. V prípade, ak by útokmi médií došlo k zásahu do osobnostnej sféry žalobcu, tento má možnosť domáhať sa ochrany osobnosti prostredníctvom samostatnej žaloby podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, čo priamo vylučuje možnosť domáhať sa z toho istého titulu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy od štátu. Žalovaný súčasne poukázal na to, že pokiaľ žalobca vznik nemajetkovej ujmy odvodzuje aj od tvrdení, že je aj v súčasnosti v dôsledku čiastočného vykonania trestu odňatia slobody v očiach verejnosti a veriacich značne stigmatizovaný, a vzhľadom na jeho vzdelanie a povolanie je značne obmedzený vo výkone pracovnej činnosti, tieto tvrdenia sú podľa žalovaného len nepodloženými frázami účelovo zameranými na vytvorenie dojmu o vzniku nemajetkovej ujmy. Podľa názoru žalovaného teda žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadne vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, a preto má za to, že nárok ani v tejto časti predmetu konania nebol preukázaný. Pokiaľ sa žalobca domáhal úroku z omeškania zo žalovanej sumy, žalovaný poukázal na rozhodnutie NS SR, sp.zn. 6Cdo/195/2011 zo dňa 14.03.2012, podľa ktorého povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba splnenia, a až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania, a teda podľa názoru žalovaného nemožno požadovať zaplatenie úroku z omeškania v súvislosti s plnením nemajetkovej ujmy.

4. Písomným podaním zo dňa 02.03.2017 zobral žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobu v časti čo do zaplatenia istiny vo výške 132.400,-eur titulom nemajetkovej ujmy spôsobenej

nezákonným rozhodnutím o treste spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 132.400,- eur od 08.09.2016 až do zaplatenia späť, keď po čiastočnom späťvzati sa domáhal náhrady škody, a to majetkovej ujmy titulom ušlého zárobku vo výške 12.275,08 eur a majetkovej ujmy vo výške 17,600 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 29.875,08 eur od 08.09.2016 až do zaplatenia. V predmetnom písomnom podaní žalobca súčasne poukázal na to, že tvrdenia a skutočnosti uvádzané zo strany žalovaného sú v celom rozsahu účelové, zavádzajúce a nepravdivé a ani vo svojom súhrne nemôžu spochybníť danosť nároku žalobcu, ktorý je predmetom konania v súdnej veci. Vo vyjadrení poukázal žalobca na to, že štát zodpovedá za škodu, ktorá bola spôsobená poškodenému rozhodnutím o treste, nakoľko na ňom bol trest z časti vykonaný na základe rozhodnutia súdu, ktorého rozhodnutie bolo zrušené ako nezákonné. Žalobca si splnil svoju povinnosť tvrdenia a v žalobnom návrhu opísal rozhodujúce skutkové okolnosti o skutočnosti, ktoré ho viedli k podaniu žaloby o náhradu škody. Pokiaľ žalovaná tvrdí, že žalobca nepreukázal, že ním uplatnená peňažná čiastka predstavuje zisk, ktorý mohol dôvodne očakávať, nebyť škodnej udalosti s prihliadnutím na tzv. pravidelný beh veci a taktiež na náklady vynaložené na dosiahnutie takéhoto zisku, tak žalobca sa s týmto tvrdením nestotožnil, keďže v prípade, ak by nedošlo k odsudzujúcemu rozsudku a vykonaniu trestu odňatia slobody na základe nezákonného rozhodnutia, bol by naďalej dosahoval príjem zo závislej činnosti, a to tak v rámci Spišskej katolíckej charity, ako aj Rímskokatolíckej cirkvi, Biskupstva Spišské Podhradie. Za účelom preukázania týchto skutočností predložil žalobca súdu platový výmer zo dňa 01.06.2011, č.j. 161/11/11 vystavený Rímskokatolíckou cirkvou, Biskupstvom Spišské Podhradie, ktorým bola nároková mzda žalobcovi stanovená s účinnosťou od 01.06.2011 na sumu 555,95 eur (t.j. z uvedeného výmeru je zrejmé, že žalobca bol v súlade s pracovnou zmluvou č. 161/2002, ako aj Nariadením vlády SR č. 566/2009 Z.z. zaradený do funkcie dekana v platovom stupni 8, stupnici základných platov v skupine E). Pokiaľ ide o výkon pracovnej činnosti vo vzťahu k Spišskej katolíckej charite, žalobca predložil pracovnú zmluvu č. 2012/02188 zo dňa 12.07.2012, z ktorej je zrejmé, že predmetný pracovný pomer by trval v období výkonu trestu odňatia slobody žalobcu a za výkon tejto pracovnej činnosti by žalobca poberal mzdu minimálne vo výške 458,08 eur, s možnosťou jej zvýšenia až na sumu 660,-eur. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že žalobca nepreukázal, že by mu bola v súvislosti s nezákonným rozhodnutím o treste spôsobená aj nemajetková ujma, tak žalobca sa s týmto tvrdením nestotožnil, keď nezákonným rozhodnutím o treste a jeho čiastočnom vykonaním došlo k citeľnému neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na osobnú česť, ľudskú dôstojnosť, ktorý bol značnej intenzity, pre žalobcu mal nepriaznivé dôsledky na jeho postavení v spoločnosti, najmä ďalšie uplatnenie v pracovnej oblasti, ktorá svojím charakterom je veľmi citlivá a na vnímanie osoby kňaza, keď žalobca do doby výkonu trestu odňatia slobody zastával funkciu dekana a v dôsledku vedenia trestného stíhania bol vylúčený z možnosti uchádzať sa o ďalšie posty v rámci hierarchickej štruktúry cirkvi, ale hlavne bola znížená jeho dôveryhodnosť v očiach samotných veriacich. Ďalej poukázal na to, že informácia o odsúdení žalobcu bola predmetom širokej medializácie v denníkoch s celoštátnou i regionálnou pôsobnosťou, čo negatívne pôsobilo na osobu poškodeného, jeho dovtedajší život a prostredie, v ktorom žil a pracoval a nezákonné odsúdenie mu spôsobilo závažnú ujmu, pričom okolnosti, za ktorých k nej došlo, nemohol žalobca vlastnými silami nijako korigovať ani zmierniť vzhľadom na účinky právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Po vynesení rozsudku súdu prvého stupňa, pred nástupom na výkon trestu odňatia slobody sa žalobcovi v priamej súvislosti so stresom a obavou o jeho ďalší osud a fungovanie rapídne zhoršil zdravotný stav, keď tesne pred nástupom do výkonu trestu mal neznesiteľné bolesti hlavy, bolesti ucha a iné komplikácie. Prakticky priamo z ÚVN v Ružomberku bol predvedený na výkon trestu. Pri nástupe na výkon trestu mu bola urobená vstupná prehliadka, ktorá nezistila žiadne závažné zdravotné problémy a komplikácie. Pobyt vo väzení prispel k tomu, že žalobcovi počas výkonu trestu rástol nádor na štítnej žľaze, a po prepustení z výkonu trestu mu bola diagnostikovaná mohutná eufunkčná multinodózna struma oboch lalokov a istma s útlakovým syndrómom a s histologicky potvrdením papilárnym karcinómom (rakovina štítnej žľazy) v dôsledku čoho dňa 21.09.2015 podstúpil operáciu, pri ktorej mu bola celá štítna žľaza odobraná. Následne musel podstúpiť dvakrát rádioterapiu vo Fakultnej nemocnici v Martine a je sledovaný v Národnom endokrinologickom a diabetologickom ústave n.o. v Lubochni. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že neexistuje príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody na strane žalobcu, tak takéto tvrdenie podľa žalobcu nemôže obstáť, nakoľko v súlade s teóriou adekvátnej príčinnej súvislosti príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy a obvyklého chodu udalostí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Pokiaľ žalovaný uvádza, že žalobca nesprávne uplatnil nárok na zaplatenie úroku z omeškania aj zo sumy, ktorú požaduje ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu, a že takýto nárok nemožno priznať skôr, ako vydané rozhodnutia súdu v merite veci, tak takéto tvrdenie žalovanej je alibistické a celkom nesprávne, keď žalobca kvalifikovanou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorá sa však v

zákonom stanovenej lehote nevyjadřila a jeho nárok v zákonnej 6-mesačnej lehote neuspokojila, a to ani len čiastočne.

5. Na pojednávaniach tak strana žalobcu, ako aj strana žalovaného v celom rozsahu zotrvala na svojich skutkových, ako aj právnych tvrdeniach prezentovaných v písomných vyjadreniach. Žalobca vo svojej výpovedi na doplnenie uviedol, že jeho postavenie tým, že bol právoplatne odsúdený, sa veľmi zmenilo. Pred odsúdením vykonával funkciu dekana v Liptovskom Mikuláši a jemu bolo podriadených 18 farností. V súčasnosti už funkciu dekana nevykonáva, nakoľko bola obsadená iným kňazom. Pre neho bolo určitou rehabilitáciou to, že Najvyšší súd SR zrušil odsudzujúci rozsudok Krajského súdu v Žiline, keď on sa od počiatku trestného konania vedeného voči jeho osobe necítil byť vinný a bol presvedčený o svojej nevine. On o žiadnych podvodných konaniach, pre ktoré bolo vedené trestné konanie, vedomosť nemal. Na neho malo negatívny vplyv už samotné prípravné konanie, keď v danom čase v podstate musel ukončiť vyšetrenia v nemocnici a nastúpiť na výkon trestu odňatia slobody. V čase nástupu na výkon trestu odňatia slobody nebol liečený v súvislosti s onkologickým ochorením. Toto sa u neho prejavilo až počas výkonu trestu odňatia slobody. Zhoršenie zdravotného stavu, a to konkrétne zhubný nádor štítnej žľazy, mal podľa neho súvis s psychickým vypätím, ktoré mu bolo spôsobené práve nedôvodným obvinením zo spáchania niečoho, čoho sa nedopustil. Ako veriaci človek vníma aj tú skutočnosť, že tým, že bolo voči nemu vedené trestné konanie a boli o ňom písané nepodložené články v médiách, stratil kredit u svojich veriaciach, ktorý mu dovtedy prejavovali dôveru. Trestné konanie voči nemu malo negatívny dosah aj z toho pohľadu, že jeho rodina je hlboko veriaca, a týmto už nemohli, resp. mali sťažnú cestu k účasti na bohoslužbách, pretože sa chceli vyhýbať negatívnym prejavom zo strany ostatných veriaciach. On ako dekan farnosti v Liptovskom Mikuláši mal viacero významných návštev (prezidenta SR, resp. premiéra SR), a tým že bol nezákonne odsúdený, už možnosť stýkať sa s takýmito osobnosťami nemá. Na neho negatívne doľahlo aj vyjadrenie samotnej zákonnej sudkyne počas procesu v Liptovskom Mikuláši, ktorá mu povedala, že mu dáva 2 roky navyše z dôvodu, že je kňazom. On sa domáha náhrady ušlej mzdy vo výške priemerného hrubého zárobku aj z toho dôvodu, že on popri príjmoch, ktoré dosahoval z predmetných zamestnaní, vykonával aj funkciu dekana, kedy z tejto funkcie mu plynuli aj ďalšie pôžičky, a to z krstu, pohrebov, birmovania a pod., a na tieto príjmy pri určovaní ušlého zisku nijakým spôsobom neprihliadol. Súčasne on sa domáha náhrady ušlej mzdy vo výške priemerného hrubého zárobku aj z toho dôvodu, že tým, že počas výkonu trestu odňatia slobody nedosahoval žiadny príjem, malo to negatívny dosah aj na výpočet prípadného dôchodku, resp. iných sociálnych dávok, ktoré by mohol poberať. On spočiatku vnímal svoje postavenie vo výkone trestu odňatia slobody aj pozitívne, nakoľko mohol počas výkonu trestu slúžiť aj sv. omše, za asistencie väzenského kňaza. Na prvé omše prichádzalo viac odsúdených, ale dôvodom nebola kvalita bohoslužieb, ale skôr to, že chceli vidieť jeho ako osobu, ktorá vykonáva trest odňatia slobody. Vo výkone trestu odňatia slobody sa voči nemu prejavovali aj negatíva, keď od neho ako „slabšieho článku“ si často spoluväzni pýtali cigarety a vystavovali ho fajčiarskemu prostrediu, čo na neho negatívne doliehalo. Počas výkonu trestu odňatia slobody bol iba na dvoch lekárskech prehliadkach, a to preventívnej prehliadke u všeobecného lekára a na zubnej prehliadke. Tieto prehliadky však boli vykonávané mimo ústav a on aj s poukazom na to, ako bol v tom čase zo strany okolia vnímaný, sa hanbil vyjsť mimo väznice, aby ho na ulici nestretli počas eskorty ľudia, ktorí ho poznali. Už počas výkonu trestu odňatia slobody zistil, že má nejakú hrčku. On to však nechcel riešiť. Spočiatku to neriešil vôbec a následne sa informoval o tom aj v ÚVTOS a bolo mu odporúčané, aby išiel na podrobnejšie vyšetrenia do Nemocnice pre odsúdených v Trenčíne, avšak on sa k tomu postavil odmietavo. Jemu diagnostikovali rakovinu až potom, ako bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody. Pokiaľ ide o vzťah jeho rodiny, tieto vzťahy boli napäté. Jeho najbližší príbuzní nevedeli zareagovať na situáciu, nevedeli čo od neho môžu očakávať. Čo sa týka žalobcových nadriadených, on nebol nijakým spôsobom sankcionovaný. Biskup mal s ním pohovor a povedal mu iba, aby si to dal do poriadku. Ďalej to už neriešil. Z hľadiska samotnej cirkvi nebol nijako postihnutý, keďže on mohol vykonávať sv. omše aj počas výkonu trestu odňatia slobody, čo aj činil. Jediný postih v rámci cirkvi mal ten, že bol pozbavený funkcie dekana. K tomuto došlo z veľkej časti nie z dôvodu nejakej vôle a snahy sankcionovať ho v rámci cirkvi, ale v záujme upokojenia napätia, ktoré vzniklo v súvislosti s trestným konaním vedeným voči nemu, a to s poukazom na vonkajšie prejavy vo vzťahu k cirkvi. Aj potom, ako bol oslobodený spod obžaloby, voči nemu zo strany cirkvi neboli vznesené žiadne námietky. Všetci sa k nemu správajú korektne, ale určitým spôsobom vníma zmenu pohľadu svojich kolegov kňazov na neho, ktorí sa už na neho nepozerajú tak ako to bolo predtým. Predtým ako bol odsúdený, bol pomerne populárnym kňazom. K nemu chodil na sv. omše pomaly celý kostol. V súčasnosti vykonáva bohoslužby iba v rámci charity vo vzťahu k postihnutým deťom, chorým a trpiacim, keď účasť na týchto omšiach je podstatne menšia, od 15 do 20 ľudí. Jemu doposiaľ nebola pridelená žiadna farnosť, čo on považuje za

určitý postih, ktorý má súvis s uvedeným trestným konaním. Pripustil, že časom, potom ako sa upokojí negatívny postoj verejnosti spôsobený práve trestným konaním vedeným voči nemu, mu bude určitá farnosť pridelená. Negatívne prejavy voči nemu nastali aj potom, ako bol oslobodený spod obžaloby, keď mal slúžiť omšu v Liptovskom Jáne, tak za ním pred omšou prišla jedna farnička p. X., ktorá vyjadrila počudovanie nad tým, že bude slúžiť sv. omšu a doslovne mu povedala, že ak bol potrestaný a spôsobil takú škodu, akým právom sa opovažuje slúžiť sv. omšu. On neučinil žiadne právne kroky voči médiám v súvislosti s atakmi voči jeho osobe, súvisiacimi s predmetným trestným konaním, avšak keby nebol trestne stíhaný, žiadne médiá by na neho neútočili. Voči médiám nepodal žiadnu žalobu. Snažil sa však dosiahnuť aspoň to, aby všetky odkazy na články, ktoré sa týkali nedôvodného odsúdenia boli z internetu vymazané. Súčasne poukázal na to, že v medializovaných správach boli zverejnené viaceré nepravdivé informácie, ako napr. to, že bol umiestnený v Leopoldove, keď on vo výkone trestu odňatia slobody v Leopoldove umiestnený nikdy nebol. Aj s odstupom času stále vníma určité negatívne prejavy zo strany okolia, keď správanie ostatných kňazov k nemu sa oproti stavu, ktorý tu bol pred právoplatným odsúdením, stalo značne rezervovanejším. On bol predtým pozývaný na rôzne stretnutia kňazov, k čomu v súčasnosti nedochádza. Pri stretnutí s týmito kňazmi cíti určitú nedôveru z ich strany. On nikdy nepožiadaval o udelenie milosti. Má však vedomosť o tom, že počas výkonu trestu odňatia slobody chceli začať proces o udelenie milosti. On k tomu však nikdy súhlas nedať. Voči nemu sa ani v súčasnosti nesprávajú ľudia ako predtým, keď správanie členov farnosti v Liptovskom Jáne, kde pôsobil ako farár 8 rokov, a kde si vytvoril dobré zázemie a mal tam veľa priateľov, potom ako bol právoplatne odsúdený, sa k nemu radikálne zmenilo. Averzia zo strany členov farnosti v Liptovskom Jáne dosiahla až takú mieru, že jemu sám biskup zakázal, aby tam išiel slúžiť omše, a aby tým nerozdúchával určitú averziu voči svojej osobe. Zmena postoja zo strany farníkov, sa prejavila aj v tom, že mnohí z jeho blízkych známych z predmetnej farnosti potom buď omietli, alebo váhali s podpísaním žiadosti o prepustenie z výkonu trestu. Prístup k nemu sa zmenil aj vo farnosti v Liptovskom Mikuláši, kde on pôsobil ako dekan a pravidelne tam slúžieval omše. Od prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody tam slúžil omšu iba jedenkrát, a to iba vtedy, keď osobne požiadaval biskupa, aby mu umožnil spoločne slúžiť omšu. Ani v tejto fare už necíti určitú podporu, resp. pocit priateľstva. Ak by požiadaval slúženie omše v predmetnej farnosti, pravdepodobne by mu to bolo umožnené, avšak pociťuje odmietavý postoj zo strany predstavených, aby tam omšu vôbec slúžil.

6. Žalovaný vo svojich vyjadreniach na pojednávaniach zotrval na písomnom vyjadrení k žalobe. Na doplnenie poukázal na to, že pokiaľ sa žalobca domáha náhrady škody titulom ušlého zisku vo forme ušlej mzdy, má nárok maximálne na náhradu rovnajúcu sa výške jeho čistej mzdy a nesúhlasil s právnou argumentáciou žalobcu ohľadom možnosti priznania ušlej hrubej mzdy s poukazom na to, že žalobca má možnosť doplatiť si sociálne odvody aj spätne. Takúto právnu konštrukciu považuje žalovaný za nesprávnu. Žalovaný súčasne poukázal na to, že žalobca nijakým spôsobom neodôvodnil konkrétnu výšku ním požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a automaticky si uplatnil nárok na maximálnu možnú výšku nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.. Pokiaľ žalobca odvodzuje časť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy zhoršeným zdravotným stavom, resp. medializáciou trestného prípadu, na tieto okolnosti podľa názoru žalovaného nemožno prihliadať v rámci posudzovania vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, keď zhoršenie zdravotného stavu si je možné uplatňovať ako samostatný nárok, a to nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia a nárok na odškodnenie poškodenia zdravia, a za prípadnú medializáciu trestnej veci nenesie žalovaný zodpovednosť, keďže sa jedná o samostatné prejavy súkromných subjektov, ktorými sú médiá.

7. Súd okrem výsluchu žalobcu a svedkov C. R., Mgr. C. Y. a C. S. vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise, ako aj pripojeným trestným spisom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 2T/44/2011, keď na základe takto vykonaných dôkazov v spojení so skutkovými tvrdeniami žalobcu a žalovaného dospel k nasledujúcim skutkovým a právnym zisteniam. V prejednávanej spore nebolo medzi stranami sporné, že rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 2T/44/2011-487 zo dňa 30.01.2013 boli žalobca a spoluobžalovaná U. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. I., R. č. XXXX/XX, uznaní za vinných z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 20 k § 221 ods. 1, 4 písm. a/ Trestného zákona v spolupáchateľstve na tom skutkovom základe, že obidvaja na základe vzájomnej dohody s úmyslom neoprávnene rozdeľovať príjem z predaja nehnuteľného cirkevného majetku Rímskokatolíckej cirkvi v Slovenskej republike, Liptovskomikuláškého dekanátu, v banke ČSOB, a.s., IČO: 36 854 140, Michalská 18, Bratislava, pobočke Banská Bystrica, založili účet s číslom XXXXXXXXXX/XXXX, so samostatným dispozičným právom každého z obžalovaných k nemu, dňa 28.12.2007 potom, čo zistili, že žalobca, t.j. ThLic. D. G. nemal oprávnenie podpísať dňa 21.12.2007

kúpnu zmluvu, predložili zástupcovi právnickej osoby Rímskokatolíckej cirkvi v Slovenskej republike, farnosti Dovalovo, Mgr. Q. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XX, okres G. T. D., prechodne bytom S. XXX, okres W. I., na podpis totožný text kúpnej zmluvy, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k parcele registra „E“ s parcelným číslom XXX/X, vedenej Správou katastra v Liptovskom Mikuláši pre okres W. Mikuláš, obec W. R. a k.ú. S. a zapísanej na LV č. XXXX a k parcele registra „C“ s parcelným číslom XXX/X, vedenej Správou katastra v Liptovskom Mikuláši pre okres Liptovský Mikuláš, obec Liptovský R. a k.ú. S. a zapísanej na LV č. XXX, ktorej zmluvnými stranami boli na strane predávajúceho Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Dovalovo, IČO: 31 920 667, Dovalovo, okres Liptovský Mikuláš, a na strane kupujúceho spoločnosťou FLEXIO SLOVAKIA, s.r.o., Kapitulská 17, Trnava, IČO: 36 256 161, pričom na jej základe a po predchádzajúcej ústnej dohode so zástupcom kupujúceho Ing. D. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U., G. XXXX/X, došlo k výplate kúpnej ceny v dvoch splátkach dňa 21.12.2007 vo výške 4.227.800,-Sk, čo je po prepočte konverzným kurzom 140.337,25 eur a dňa 28.12.2007 po podaní návrhu na zápis vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na Správu katastra v Liptovskom Mikuláši vo výške 8.455.600,-Sk, čo je v prepočte konverzným kurzom 280.674,50 eur na účet založený žalobcom a U. R. č. XXXXXXXXXXX/XXXX a potom, čo bol Správou katastra Liptovský Mikuláš povolený vklad dňa 04.02.2008, sp.zn. V 34/2008, a na účet Rímskokatolíckej cirkvi, farnosti Dovalovo dňa 12.02.2008 poukázali len druhú splátku kúpnej ceny, sumu 4.227.800,-Sk nepreviedli na účet Rímskokatolíckej cirkvi, Farnosti Dovalovo, ale využili ju pre vlastnú potrebu a pokúsili sa ju dodatočne legalizovať antídátovanou zmluvou o sprostredkovaní predaja nehnuteľností medzi Rímskokatolíckou cirkvou, Farnosť Dovalovo a 1. Realitno-stavebnou, s.r.o., Belopotockého 1, Liptovský Mikuláš, ktorú Mgr. Q. I. predložili k podpisu dňa 25.02.2008, čím spôsobili škodu Rímskokatolíckej cirkvi, Farnosti Dovalovo, vo výške 4.227.800,-Sk, čo je po prepočte konverzným kurzom 140.337,25 eur, čím spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatili tým, že uviedli niekoho do omylu a využili ničí omyl a spôsobili tak škodu veľkého rozsahu, za čo boli predmetným rozsudkom obidvaja odsúdení podľa § 221 ods. 4, § 38 ods. 3 (§ 36 písm. j/) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov, podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona boli na výkon trestu odňatia slobody zaradení do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia a podľa § 61 ods. 1 a 2 Trestného zákona im súd obidvom uložil trest zákazu činnosti vykonávať činnosť ako fyzická osoba, alebo činnosť zástupcu fyzickej osoby, alebo štatutárneho zástupcu, alebo prokuristu právnickej osoby vo výmere 8 rokov. Predmetným rozsudkom bol súčasne žalobca podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby za skutok, že v presne nezistenej dobe v rokoch 2009 a 2010 s cieľom zmeniť svedecké výpovede a umlčať Mgr. N. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. I., D. č. XXXX/XX, v trestnej veci vedenej na Krajskom riaditeľstve PZ v Žiline pod č.z. KRP-77/OEK-ZA-2009, v ktorej bol žalobca od 10.08.2009 obvineným, tento sa opakovane pri osobných stretnutiach vyhrážal Mgr. N. I., že ho cirkev zničí, že bude mať problémy on aj jeho rodina, že sa postará, že jeho príbuzných povyhadzujú z roboty, pričom následne 26.04.2010 v čase asi o 13.58 hod. v Liptovskom Mikuláši pri mieste trvalého bydliska Mgr. N. I., žalobca spoločne s nestotožnenou osobou za pomoci dvoch nestotožnených motorových vozidiel zablokovali vozidlo Mgr. N. I., ktorý sa z tohto dôvodu uzamkol vo svojom vozidle, žalobca cez uzatvorené okno motorového vozidla povedal, aby ho nechal na pokoji a má proti nemu skončiť všetky kroky a nevypovedať, inak bude mať problémy on aj jeho rodina, ktorým mal žalobca spáchať zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, lebo nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca trestne stíhaný. Rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 2To/44/2013-555 zo dňa 14.08.2013 odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Trestného zákona rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 2T/44/2011-487 zo dňa 30.01.2013 zrušil v časti výroku o treste, a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku pri nezmenenom výroku o vine žalobcu a U. R. podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona spolu s použitím § 38 ods. 3 Trestného zákona a § 36 písm. j/ Trestného zákona odsúdil na trest odňatia slobody vo výmere 10,5 roka a obidvoch obžalovaných zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Na základe predmetných rozsudkov žalobca dňa 04.09.2013 o 10.00 hod. nastúpil na výkon trestu odňatia slobody do Ústavu na výkon väzby Žilina. Dňa 17.01.2014 podal žalobca prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 2To/44/2013-555 zo dňa 14.08.2013 a navrhol, aby NS SR ako dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 2To/44/2013-555 zo dňa 14.08.2013 bol porušený zákon v neprospech žalobcu a súčasne, aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 2To/44/2013-555 zo dňa 14.08.2013 vo výroku o vine a vo výroku o treste a jemu predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 2T/44/2011 zo dňa 30.01.2013 vo výroku o vine. Rozsudkom NS SR sp.zn. 2Tdo/38/2014 zo dňa 26.08.2014 bolo vyslovené, že rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn. 2To/44/2013 zo dňa 14.08.2013 bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm.

i) Trestného poriadku porušený zákon v ustanovení § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona v neprospech obvineného ThLic. D. G., t.j. žalobcu a predmetný rozsudok bol vo vzťahu k žalobcovi zrušený. Najvyšší súd SR súčasne prikázal Krajskému súdu v Žiline, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Na základe rozsudku NS SR bol žalobca dňa 26.08.2014 prepustený z výkonu trestu odňatia slobody. Následne Krajský súd v Žiline rozsudkom č.k. 2To/88/2014-690 zo dňa 09.03.2016 podľa § 221 ods. 1 písm. b), ods. 3 Trestného poriadku rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 2T/44/2011-487 zo dňa 30.01.2013 zrušil a podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku žalobcu oslobodil spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom. Z odôvodnenia predmetného rozsudku Krajského súdu v Žiline vyplynulo, že skutok preskúmaný v uvedenej trestnej veci nezodpovedá použitej právnej kvalifikácii, ktorého skutkový podklad je podmienkou posúdenia konania páchatel'a ako podvodného. Z popisu skutku vo výroku rozsudku okresného súdu nevyplýva potrebné zrozumiteľným spôsobom uvedenie do omylu alebo využitie omylu ktorejkoľvek skutkovým opisom dotknutej osoby ako niekoho v zmysle § 221 ods. 1 Trestného zákona. Pokiaľ uvedenie do omylu týchto osôb, právnickú osobu nie je možné uviesť do omylu len ako právnu formu, ktorá nemá vlastné vedomie ani vôľu. Právnickú osobu možno uviesť do omylu len uvedením do omylu fyzickej osoby, ktorá je oprávnená tvoriť vôľu právnickej osoby a prejavovať ju navonok, teda toho, kto rozhoduje a koná v jej mene. Platí tiež, že využiť omyl právnickej osoby možno využiť len využitím omylu fyzickej osoby a v posudzovanej veci je takou osobou Mgr. I., pričom z popisu skutku vo výroku rozsudku Okresného súdu nevyplýva jeho uvedenie do omylu páchatel'mi ani využitie jeho omylu z ich strany. Odvolací súd v odôvodnení ďalej zdôraznil, že skutková veta - teda popis skutku - nie je totožná s právnou vetou a spravidla nepoužíva terminológiu právnej vety, aj keď sa niekedy použité výrazy a formulácie skutkovej a právnej vety nevyhnutne prekrývajú. Skutková veta musí s dostatočnou obsahovou určitosťou vyjadrovať všetky skutkové okolnosti, ktoré sú kvalifikačným momentom použitej právnej kvalifikácie. Skutkové okolnosti tak, ako boli ustálené okresným súdom nenapĺňajú tieto znaky, a preto krajský súd v intenciách rozsudku NS SR dospel k záveru o naplnení dôvodov oslobodenia podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku. Odvolací súd v predmetnom odôvodnení ďalej poukázal na to, že k úprave skutkových zistení nie je možné pristúpiť, keďže súd je viazaný zákazom zmeny k horšiemu, nakoľko odvolanie proti rozsudku podali iba obžalovaní.

8. V prejednávanej spore sa podľa zákona č. 514/2003 Z.z. žalobca domáhal náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím o treste (t.j. rozsudkom Krajského súdu v Žiline, č.k. 2To/44/2013-555 zo dňa 14.08.2013), ktorý trest odňatia slobody čiastočne od 04.09.2013 do 26.08.2014 (t.j. v trvaní 356 dní) aj vykonal. Nároky na náhradu škody v zmysle uvedeného zákona sú svojou povahou občianskoprávne nároky, pričom prvou podmienkou pre rozhodnutie o takýchto nárokoch v civilnom sporovom konaní je predbežné prerokovanie nároku príslušným orgánom. Ako už bolo vyššie konštatované, príslušným orgánom na predbežné prerokovanie nároku je Ministerstvo spravodlivosti SR, keďže sa jednalo o škodu, ktorá vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom (§ 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z.). Zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.02.2016 mal súd preukázané, že žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal Ministerstvu spravodlivosti SR predmetnú žiadosť (doručená dňa 07.03.2016) a keďže toto neuspokojilo žalobcom uplatnený nárok v zákonnej 6 mesačnej lehote (listom zo dňa 07.09.2016, doručeným žalobcovi dňa 13.09.2016, oznámilo, že jeho nárok neuspokojí), podal žalobca dňa 06.09.2016 na tunajšom súde žalobu o náhradu škody, ktorá bola predmetom predbežného prerokovania nároku.

9. Z hľadiska posúdenia dôvodnosti žalobcom uplatnených nárokov sa súd primárne zaoberal otázkou právnej kvalifikácie uplatnených nárokov. Žalobca sa v prejednávanej spore domáhal jednakej náhrady ušlej mzdy v celkovej výške 12.275,08 eur (na ktorú by mu podľa jeho tvrdení vznikol nárok v prípade, ak by na ňom nebol čiastočne vykonaný trest odňatia slobody v období od 04.09.2013 do 26.08.2014) a súčasne náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v pôvodne uplatnenej výške 150.000,-eur (po čiastočnom späťvzati žaloby vo výške 17.600,-eur). Pokiaľ ide o povahu nároku na náhradu ušlej mzdy, súd dospel k záveru, že predmetný nárok nemá povahu nároku na náhradu skutočnej škody, ale jednoznačne vykazuje povahu ušlého zisku. V danom prípade totiž na strane žalobcu nedošlo k reálnemu úbytku majetkových hodnôt následkom výkonu trestu odňatia slobody (nedošlo k zmenšeniu jeho majetku), ale menovaný bol z dôvodu výkonu trestu odňatia slobody pozbavený možnosti získať majetkový prospech titulom mzdy, ktorú by výkonom povolania pri pravidelnom behu udalostí získal, nebyť výkonu trestu odňatia slobody. Ušlý zisk je ujmom spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje v zmenšení majetku poškodeného (úbytkom

aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu veci (nebyť protiprávneho konania škodcu, alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti) (porovnaj uznesenie NS SR sp.zn. 4Cdo/319/2008 zo dňa 28.04.2010). Z uvedeného dôvodu súd posúdil uplatnený nárok ako nárok na náhradu škody titulom ušlého zisku, a nie ako nárok na náhradu škody titulom vzniku skutočnej škody. Pokiaľ sa žalobca v súdnej veci domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, súd tento nárok klasifikoval ako nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch tak, ako ho prezumuje § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z..

10. Vo všeobecnosti sú predpoklady vzniku nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa civilného práva rovnaké, keď medzi tieto predpoklady patrí a) existencia ujmy, resp. škody, b) porušenie právnej povinnosti, resp. protiprávny úkon, c) príčinná súvislosť medzi touto ujmovou a protiprávnym konaním. Pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci zákon č. 514/2003 Z.z. sa vyžaduje a) existencia nezákonného rozhodnutia, b) vznik škody (nemajetkovej ujmy) a c) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Zo skutkových tvrdení žalobcu vyplynulo, že svoj nárok na náhradu ušlého zisku, resp. nemajetkovej ujmy odvodzuje od toho, že na ňom bol na základe rozsudku Krajského súdu v Žiline, č.k. 2To/44/2013-555 zo dňa 14.08.2013 zčasti vykonaný trest odňatia slobody, z čoho súd vyvodil záver, že žalobca sa v súdnej veci domáha práva na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch titulom rozhodnutia o treste podľa § 8 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 514/2003 Z.z., keď nezákonným rozhodnutím, na základe ktorého žalobca vykonal časť trestu odňatia slobody v celkovom trvaní 356 dní (t.j. od 04.09.2013 do 26.08.2014) je rozsudok Krajského súdu v Žiline, č.k. 2To/44/2013-555 zo dňa 14.08.2013, ktorý bol následne zrušený rozsudkom NS SR č.k. 2Tdo/38/2014 zo dňa 26.08.2014, čo medzi stranami sporu nebolo sporné.

11. Pokiaľ sa žalobca v súdnej veci domáhal nároku na náhradu škody vo forme ušlého zisku v podobe ušlej mzdy, súd dospel k záveru, že jeho nárok je v časti čo do zaplatenia sumy 9.599,69 eur dôvodný. Pri svojom rozhodnutí súd vychádzal z povahy uplatneného nároku, keď náhrada ušlej mzdy rozhodne spĺňa definíciu ušlého zisku, ako straty očakávaného prínosu, ktorý by žalobca pri pravidelnom behu veci (ak by nenastúpil výkon trestu odňatia slobody) v rozhodnom období dosiahol. V konaní mal súd preukázané, že žalobca v čase nástupu do výkonu trestu odňatia slobody vykonával závislú prácu pre Rímskokatolícku cirkev, Biskupstvo Spišské Podhradie, kde bol od 01.06.2011 zaradený do funkcie dekan v platovom stupni 8, stupnici základných platov skupiny E podľa Nariadenia vlády SR č. 566/2009 Z.z., ktorým sa mení Nariadenie vlády SR č. 299/2007 Z.z. o úprave osobných pôžitkov poskytovaných duchovným cirkvi a náboženských spoločností v znení neskorších predpisov. Z potvrdenia Rímskokatolíckej cirkvi, Biskupstvo Spišské Podhradie zo dňa 20.03.2017 vyplynulo, že žalobca by počas výkonu trestu odňatia slobody dosiahol u uvedeného zamestnávateľa príjem vo výške 4.056,06 eur v čistom (t.j. pomernú časť mesačného príjmu za obdobie od 04.09.2013 do 30.09.2013 vo výške 338,18 eur, príjem za obdobie mesiacov október 2013 až máj 2014 vo výške po 370,63 eur mesačne v čistom, príjem za obdobie mesiacov jún 2014 a júl 2014 vo výške po 386,14 eur mesačne v čistom a pomernú časť mesačného príjmu od 01.08.2014 do 26.08.2014 vo výške 351,19 eur v čistom). Z pracovnej zmluvy č. 2012/02188 zo dňa 10.07.2012 v znení Dodatku č. 1 k uvedenej pracovnej zmluve zo dňa 28.06.2013 v spojení s potvrdením Spišskej katolíckej charity so sídlom Jesenského č. 5, 052 01 Spišská Nová Ves, mal súd preukázané, že žalobca bol v čase nástupu do výkonu trestu odňatia slobody zamestnaný ako duchovný správca Spišskej katolíckej charity, keď pracovný pomer bol dohodnutý na dobu určitú do 31.07.2017, pričom z potvrdenia Spišskej katolíckej charity zo dňa 15.03.2017 vyplýva, že počas výkonu trestu odňatia slobody, a to konkrétne od 06.09.2013 do 26.08.2014 bol menovaný v mimo evidenčnom stave Spišskej katolíckej charity, a v tomto období nepoberal žiadnu mzdu, resp. náhrady mzdy. V období výkonu trestu odňatia slobody by žalobca od Spišskej katolíckej charity dosahoval čistú mesačnú mzdu vo výške 477,-eur. Z potvrdenia Spišskej katolíckej charity súčasne vyplynulo, že od 04.09.2013 do 05.09.2013 bol žalobca práceneschopný a nemocenské dávky mu vyplácala pobočka Sociálnej poisťovne v Spišskej Novej Vsi. Pokiaľ sa potom žalobca domáhal náhrady ušlej mzdy aj za obdobie od 04.09.2013 do 05.09.2013, súd mu tento nárok nepriznal, nakoľko v uvedenom čase bol práceneschopný, a aj v prípade, ak by nevykonával trest odňatia slobody, tak by mu za predmetné obdobie mzda nepatrila, nakoľko v tom čase mal nárok iba na nemocenské dávky. Pokiaľ ide o výšku ušlej mzdy, ktorá by patrila žalobcovi od jeho zamestnávateľa Rímskokatolíckej cirkvi, Spišského biskupstva, súd priznal žalobcovi celkovo nárok na náhradu mzdy vo výške 4.014,32 eur v čistom, a

to za obdobie od 06.09.2013 vrátane (keď dňa 05.09.2013 ukončil PN) do 26.08.2014 vrátane, kedy bol menovaný prepustený z výkonu trestu odňatia slobody. Pokiaľ ide o výpočet výšky náhrady ušlej mzdy (t.j. sumy 4.014,32 eur v čistom) súd vychádzal z potvrdenia Rímskokatolíckej cirkvi Biskupstva Spišské Podhradie zo dňa 20.03.2017 (viď č.l. 140 spisu), keď žalobcovi priznal nárok na náhradu mzdy od 06.09.2013, t.j. od ukončenia práceneschopnosti do konca septembra 2013 vo výške 300,05 eur v čistom (v mesiaci september 2013 bolo celkovo 21 pracovných dní, keď do výkonu trestu odňatia slobody nezasahujú dva pracovné dni, a to 02.09.2013 a 03.09.2013 a nasledujúce dva pracovné dni bol PN, a to 04.09.2013 a 05.09.2013, a teda z dôvodu výkonu trestu odňatia slobody mu nevznikol nárok na mzdu za 17 pracovných dní, t.j. rozdiel celkovo 21 pracovných dní a 4 neodpracovaných pracovných dní; výpočet ušlej mzdy vo výške 300,05 eur: podiel priemernej čistej mesačnej mzdy vo výške 370,63 eur a 21 pracovných dní v mesiaci september 2013 vynásobený 17 pracovnými dňami, počas ktorých bol vo výkone trestu odňatia slobody a nebol PN), následne za mesiace október 2013 až máj 2014 vo výške po 370,63 eur v čistom mesačne, za obdobie od júna 2014 do júla 2014 čistú mzdu po 386,14 eur mesačne a za pomernú časť mesiaca august, t.j. od 01.08.2014 do 26.08.2014 mzdu vo výške 347,58 eur (vypočítanú ako podiel čistej mesačnej mzdy vo výške 386,14 eur a 20 pracovných dní, ktoré pripadli na mesiac august 2014 vynásobený počtom 18 pracovných dní v mesiaci august 2014, po ktoré nemohol žalobca vykonávať prácu z dôvodu výkonu trestu odňatia slobody). Pokiaľ ide o náhradu ušlej mzdy od zamestnávateľa Spišskej katolíckej charity, súd pri výpočte mzdy vychádzal z potvrdenia predmetnej inštitúcie zo dňa 15.03.2017 (viď č.l. 132 spisu), podľa ktorého by mal žalobca počas výkonu trestu odňatia slobody nárok na čistú mzdu vo výške 477,-eur mesačne, keď v období od 06.09.2013 do 30.09.2013 by mu vznikol nárok na mzdu vo výške 386,07 eur v čistom (t.j. podiel sumy 477,-eur a 21 pracovných dní v mesiaci september, vynásobený 17 pracovnými dňami v mesiaci september 2013, počas ktorých bol vo výkone trestu odňatia slobody), v mesiacoch október 2013 až júl 2014, vo výške 477,-eur mesačne v čistom a za mesiac august 2014 náhradu ušlej mzdy vo výške 429,30 eur v čistom (vypočítanú ako podiel čistej mesačnej mzdy vo výške 477,-eur a 20 pracovných dní, ktoré pripadli na mesiac august 2014, vynásobený počtom 18 pracovných dní v mesiaci august 2014, po ktoré nemohol žalobca vykonávať prácu z dôvodu výkonu trestu odňatia slobody), t.j. spolu 5.585,37 eur v čistom. Súd potom žalobcovi priznal titulom náhrady ušlej mzdy celkovo sumu 9.599,69 eur v čistom, keď priznaný ušlý zisk vo forme náhrady čistej mzdy neprekročil výšku žalobcom uplatneného ušlého zisku. Pokiaľ žalobca pri výpočte ušlej mzdy vychádzal z § 134 ods. 3 Zákonníka práce, súd sa nestotožnil s týmto postupom, keď dospel k záveru, že pri výpočte ušlého zisku (v prejednávanej veci ušlej mzdy) nemožno vychádzať z výšky pravdepodobného zárobku určeného podľa predpisov pracovného práva, nakoľko takýto pravdepodobný zárobok nezodpovedá výške ušlej mzdy, ktorú by žalobca reálne dosiahol v prípade, ak by nevykonával trest odňatia slobody. Ušlá mzda nemôže vychádzať z určitého hypotetického výpočtu určeného na pracovnoprávne účely, ale z reálnych východísk, t.j. z reálnej výšky mzdy, ktorú by žalobca dosiahol, nebyť nástupu na výkon trestu odňatia slobody. Pokiaľ si žalobca v súdnej veci uplatnil nárok na náhradu ušlej mzdy vo výške hrubej mzdy argumentujúc tým, že on si chce z rozdielu čistej a hrubej mzdy doplatiť odvody do Sociálnej poisťovne pre účely dôchodkového poistenia za obdobie výkonu trestu odňatia slobody, súd sa nestotožnil s touto argumentáciou, nakoľko žalobcovi by v prípade, ak by nenastúpil výkon trestu odňatia slobody prináležala iba mzda vo výške čistého príjmu, nie hrubého príjmu, keď k zníženiu očakávaného prínosu do majetku žalobcu došlo reálne iba vo výške mzdy, ktorú zamestnávateľ zamestnancovi poskytl, t.j. čistej mzdy. Bolo by možné pripustiť, že žalobcovi z dôvodu výkonu trestu odňatia slobody budú vyplácané nižšie dôchodkové dávky, avšak toto žalobca v konaní ani netvrdil a rozdiel ich výšky nijako nešpecifikoval. Pokiaľ by si žalobca, tak ako to tvrdí, chcel doplatiť odvody v Sociálnej poisťovni za obdobie výkonu trestu odňatia slobody, tak predmetný doplatok by predstavoval vznik skutočnej škody, nárok na ktorú by mu vznikol iba v prípade, ak by už došlo k zníženiu jeho majetkových hodnôt, t.j. iba, ak by už Sociálnej poisťovni uhradil ním deklarovaný doplatok na predmetné odvody. Ak tak ešte neučinil, nedošlo k zmenšeniu jeho majetkových hodnôt a skutočná škoda ako taká mu nevznikla. Žalobca sa však v súdnej veci nedomáhal náhrady skutočnej škody (sám uviedol, že on predmetné odvody do Sociálnej poisťovne neuhradil). Z uvedených dôvodov mu nemohol vzniknúť nárok na náhradu príjmu vo výške hrubej mzdy. Súd potom žalobu v časti, v ktorej výška uplatnenej škody titulom ušlého zisku (ušlý zisk uplatnený vo výške 12.275,08 eur) prevyšovala výšku priznanej náhrady škody titulom ušlej čistej mzdy (vo výške 9.599,69 eur), žalobu zamietol.

12. Súd iba na doplnenie konštatuje, že pokiaľ ide existenciu príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím o treste a vznikom ušlého zisku, túto vyvodil z dokladov predložených zamestnávateľmi

žalobcu, z ktorých vyplynulo, že v prípade, ak by žalobca nenastúpil do výkonu trestu odňatia slobody, tak by vykonával práce, za ktoré by mu vznikol nárok na mzdu v uvedenej výške.

13. Pokiaľ sa žalobca v súdnej veci súčasne domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, súd opätovne zdôrazňuje, že predpoklady vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sú identické s predpokladmi vzniku nároku na náhradu škody. Nemajetkovou ujmu je určitá náhrada za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu vo sfére fyzickej osoby. Pokiaľ ide o určenie výšky odškodnenia nemajetkovej ujmy v peniazoch a náhrady škody ako majetkovej ujmy, zásadný rozdiel medzi týmito inštitútmi spočíva v tom, že pri určení výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch sa vychádza iba z predpokladu, akú ujmu mohol zásah vyvolať (t.j. nemožno presne zistiť skutočnú ujmu, pričom v prípade náhrady škody treba výšku škody presne uviesť a preukázať; porovnaj rozsudok NS SR sp.zn. 4Cdo/168/2009 zo dňa 20.04.2011). Zákon č. 514/2003 Z.z. v § 17 ods. 3 precizuje podmienky, ktoré majú vplyv na výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení, keď podľa § 17 ods. 4 citovaného zákona výška náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia, ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. Predmetným osobitným predpisom je zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, ktorý v § 6 prezumuje, že celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť 50-násobok minimálnej mzdy. Vzhľadom na to, že žalobca sa nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody od 05.09.2013 do 26.08.2014, t.j. v priebehu roku 2013 a roku 2014, kedy sa výška minimálnej mzdy stanovená v SR menila, súd sa zaoberal otázkou, kedy žalobcovi vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, nakoľko maximálna výška nemajetkovej ujmy v peniazoch by bola odlišná v roku 2013 a v roku 2014. Napriek tomu, že ujma v osobnostnej sfére žalobcu vznikala postupne (tak ako bol žalobca postupne konfrontovaný s aktuálnou životnou situáciou), tak pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch bol rozhodujúci deň, kedy bol NS SR zrušený odsudzujúci rozsudok odvolacieho súdu a žalobca bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, t.j. deň XX.XX.XXXX, keď týmto dňom odpadol neoprávnený zásah štátu do práv žalobcu. Pri výpočte maximálnej možnej výšky nároku na náhradu nemajetkovej ujmy potom súd vychádzal z minimálnej mzdy platnej v SR v roku 2014, t.j. zo sumy 352,-eur, keď 50-násobok minimálnej mzdy predstavuje sumu 17.600,-eur. Pokiaľ ide o vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, súd prihliadol na osobu žalobcu, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom v čase nástupu na výkon trestu odňatia slobody žil a pracoval. Žalobca v čase nástupu na výkon trestu odňatia slobody pracoval ako dekan na Rímskokatolíckom farskom úrade v Liptovskom Mikuláši, kde vo funkcii pôsobil od 01.06.2011. Predtým vykonával duchovnú činnosť viac ako 20 rokov (porovnaj platový výmer na č.j. 161/11/11 na č.l. 78 spisu). Okrem uvedeného bol žalobca zamestnancom Spišskej katolíckej charity, pre ktorú pracoval od 12.07.2012 vo funkcii duchovného správcu. Z výpovede svedka Mgr. C. Y. mal súd preukázané, že žalobca bol v čase, keď vykonával funkciu dekana v Liptovskom Mikuláši v rámci cirkevnej komunity akceptovaný, mal autoritu, pričom kňazi sa k nemu chodili radiť. Potom, ako bol trestne stíhaný sa takmer všetci kňazi od neho odvrátili, keď ani potom, ako bol žalobca prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, resp. oslobodený spod obžaloby, sa správanie ostatných kňazov k žalobcovi nijakým spôsobom nezmenilo. Voči žalobcovi sa nezmenilo ani správanie a negatívny postoj farníkov, keď z výpovede Mgr. C. Y. vyplynulo, že žalobcu aj v súčasnosti vníma verejnosť, t.j. farníci negatívne, keď napr. vo farnosti v Liptovskom Jáne sa farníci postavili proti tomu, aby ho žalobca pri slúžení sv. omši zastupoval počas jeho neprítomnosti. Uvedené vyplynulo aj z výpovede samotného žalobcu, ktorý uviedol, že biskup mu vyslovene zakázal, aby slúžil sv. omše v Liptovskom Jáne, aby tým neumocňoval averziu, ktorú majú farníci voči jeho osobe. V súlade s výpoveďou Mgr. Y. vyznela aj výpoveď svedkyne C. S. (dcéry U. R., ktorá bola trestne stíhaná spolu so žalobcom). Z jej výpovede, ako osoby pôsobiacej v Liptovskom Mikuláši pred trestným konaním vedeným voči žalobcovi, vyplynulo, že žalobca bol populárny, ľudia si ho vážili, navštevovali jeho sv. omše a vyhľadávali jeho prítomnosť, avšak potom, ako bolo vedené voči nemu trestné konanie, sa správanie ľudí voči nemu diametrálne zmenilo k horšiemu, keď farníci a známi žalobcu sa ho stráni. Pokiaľ žalovaný namietal, že svedkyňa C. S. je ako dcéra U. R. vo veci zainteresovaná a nemalo by sa na jej výpoveď prihliadať, súd sa stotožnil s týmto záverom iba pokiaľ ide o tú časť jej výpovede, ktorá sa týkala príkoria, ktoré jej malo byť spôsobené odsúdením a následným úmrtím jej matky, ktoré skutočnosti s prejednávanou vecou nesúvisia. Pokiaľ však svedkyňa vypovedala o rozdielnom postavení, spoločenskom statuse žalobcu pred odsúdením a po jeho odsúdení, má súd

za to, že jej výpoveď je v konaní použiteľná, keď navyše uvedená výpoveď nie je skutkovo izolovaná, ale obdobné skutočnosti vyplynuli aj z výpovede svedka Y. a samotného žalobcu, ako aj z čestného vyhlásenia sestry žalobcu Y. S.. Na psychiku žalobcu musela negatívne vplyvať aj zmena správania okolia k jeho blízkym, čo vyplynulo tak z čestného vyhlásenia sestry žalobcu, ako aj väzenského kňaza svedka R., ktorý bol osobne svedkom toho, že k matke žalobcu sa ľudia správali odmietavo, ignorovali ju, keď s týmto bol žalobca oboznámený a po návštevách blízkych býval skormútený. Na vznik a existenciu následkov vzniknutých trestným konaním vedeným voči žalobcovi mala nepochybne vplyv tá skutočnosť, že menovaný v rozhodnom čase vykonával funkciu dekana Rímskokatolíckej cirkvi, t.j. funkciu verejne exponovanej osoby, pričom skutok, za ktorý bol žalobca právoplatne odsúdený sa týkal nakladania s majetkom cirkvi. Už zo samotnej legálnej definície cirkví a náboženských spoločností vyplýva, že cirkvou alebo náboženskou spoločnosťou sa rozumie dobrovoľné združenie osôb rovnakej náboženskej viery v organizácii utvorenej podľa príslušnosti k náboženskej viere na základe vnútorných predpisov príslušnej cirkvi alebo náboženskej spoločnosti (§ 4 ods. 1 zákona č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností). Všeobecne možno konštatovať, že na predstaviteľov cirkví a náboženských spoločností veriaci (resp. ich príslušníci a sympatizanti cirkví) kladú osobitné požiadavky na ich morálny, povahový a spoločenský kredit. Tieto osoby sú všeobecne vážene a očakáva sa od nich správanie súladné s náboženskou a etickou doktrínou príslušnej cirkvi a náboženskej spoločnosti. Konanie nesúladné s takýmito očakávaniami je vnímané nielen veriacimi, ale aj širokou verejnosťou citlivo a odmietavo, nakoľko spravidla potiera základné princípy, na ktorých spočíva tá-ktorá cirkev, resp. náboženská spoločnosť. V prejednávanom spore vyššie vyslovené závery vyplývajú jednak z toho, že prípad odsúdenia žalobcu bol intenzívne sledovaný spravodajskými médiami, ktoré ako komerčné inštitúcie prirodzene zaraďujú do svojho spravodajstva správy, ktoré sú pre verejnosť zaujímavé, ako aj z výpovede svedka C. R., ktorý poukázal na to, že nástup žalobcu na výkon trestu odňatia slobody vzbudil u spoluväzňov značný rozruch, keď spoluväzni sa iniciatívne zaujímali o prípad žalobcu a žalobca bol aj vo výkone trestu odňatia slobody konfrontovaný s nevhodnými otázkami zo strany spoluväzňov, prípadne iným negatívnym správaním spoluväzňov (keď mu pri nástupe do výkonu trestu na výdaji odovzdali špinavý, otrhaný väzenský odev bez gombíkov). Samotná skutočnosť, že žalobca je verejne exponovanou osobou spôsobila, že o uvedený prípad sa od počiatku začali zaujímať médiá, keďže tu bola spoločenská požiadavka verejnosti byť informovaný o prejednávanom prípade. Medializácia predmetného prípadu na celoštátnej úrovni prispela k tomu, že informácia o trestnom stíhaní žalobcu a následnom právoplatnom odsúdení žalobcu bola verejne prístupnou pre široký okruh verejnosti. Pokiaľ ide o medializáciu predmetného prípadu, súd sa sčasti stotožnil s námietkami žalovaného o tom, že v prípade, ak došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu zo strany médií, je jeho právom domáhať sa ochrany svojich práv voči príslušným médiam v prípade, ak vo svojom spravodajstve uviedli nepravdivé informácie, resp. pravdivé informácie týkajúce sa súkromia žalobcu. Na druhej strane však súd poukazuje na to, že práve trestné stíhanie vedené voči žalobcovi a jeho následné právoplatné odsúdenie v spojení s tým, že sa jednalo o kňaza, bolo tou skutočnosťou, ktorá vzbudila záujem médií o uvedený prípad a umožnila rozšírenie tejto v danom čase pravdivej informácie o žalobcovi. Medializácia predmetného prípadu potom rozhodne prispela k rozšíreniu informácie o trestnom konaní vedenom voči žalobcovi a jeho právoplatnom odsúdení medzi širší okruh verejnosti. Uvedené potom objektívne má vplyv na negatívne vnímanie žalobcu zo strany širšej verejnosti a umocňuje intenzitu zásahu do jeho osobnostných práv. Súd podotýka, že médiá nemôžu niesť zodpovednosť za to, keď v rámci svojho spravodajstva zverenia skutočnosti, ktoré sú obsahom oficiálnej informácie príslušných štátnych orgánov (v prejednávanej veci informácia o právoplatnom odsudzujúcom rozsudku žalobcu a jeho nástupu na výkon trestu odňatia slobody). Opačný výklad by mal za následok popretie ústavného práva na informácie prezumovaného čl. 26 Ústavy SR. Ak by však médiá k oficiálnym správam v rámci poskytovania informácií pridružili aj inú nepravdivú, resp. skreslenú informáciu, má žalobca právo domáhať sa voči dotknutým médiam nápravy. K zásahu do osobnostných práv žalobcu došlo aj samotným výkonom trestu odňatia slobody, keď samotný výkon trestu odňatia slobody je zásahom do osobnostných práv fyzickej osoby, a to nielen práva na osobnú slobodu, ale aj práva na česť, dôstojnosť a súkromie. Z výpovede svedka R. mal súd preukázané, že žalobca sa podroboval výkonu trestu odňatia slobody v štandardnom režime, keď mu bolo dovolené slúžiť omše, avšak iba pre spoluväzňov v rámci režimu maximálneho stupňa stráženia, keď omše mohol viesť iba za asistencie väzenského kňaza a počas omší nemohol prijímať pod obojím (prijímal iba telo Božie, avšak Božiu krv z dôvodu zákazu požívania alkoholických nápojov počas výkonu trestu odňatia slobody prijímať nemohol). Navyše počas omší nemohol viesť kázne. Výkon trestu odňatia slobody mal negatívny vplyv na psychiku samotného žalobcu, keď on sa nechcel zúčastňovať ani pravidelných lekárskech prehliadok, ktoré mali byť vykonávané mimo ústav, aby sa tým vyhol stretnutiu s ľuďmi, ktorí ho poznali mimo ústav

na výkon trestu odňatia slobody. Samotné právoplatné odsúdenie za úmyselný trestný čin má negatívny dopad na osobnostnú sféru žalobcu aj potom, ako bol oslobodený spod obžaloby, keď on v súčasnosti už nevykonáva funkciu dekana a vykonáva iba funkciu kooperátora - výpomocného duchovného vo farnosti Spišská Nová Ves s účinnosťou od 27.08.2014. Z čestného vyhlásenia Spišského biskupa J. E. Mons. ThDr. Štefana Sečku PhD. vyplynulo, že menovaný ako nadriadený žalobcu neuvažuje nad tým, že by menovanému zmenil pôsobisko, resp. že by ho vymenoval do funkcie správcu farnosti, alebo do funkcie dekana, keď dôvodom tohto rozhodnutia je pretrvávajúca nedôvera voči žalobcovi zo strany spolubratov a veriacich. Pokiaľ žalovaný namietal, že uvedený „postih“, resp. degradácia žalobcu je rozhodnutím samotného biskupa a nie je v príčinnej súvislosti s nezákonným odsudzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu, súd poukazuje na to, že práve právoplatné odsúdenie žalobcu bolo primárne tou skutočnosťou, ktorá mala pre spoločenský status žalobcu taký devastatívny účinok, že je zo strany klerikov, ako aj laikov odmietaný. Súd opätovne poukazuje na špecifické postavenie žalobcu, ktorý ako bývalý predstavený v rámci Rímskokatolíckej cirkvi, ktorá svojou povahou je konzervatívnou inštitúciou založenou na dôvere veriacich k predstaveným tejto cirkvi, ktorú žalobca tým, že bol právoplatne odsúdený za obzvlášť závažný úmyselný trestný čin, sklamal. Nemožno sa potom stožniť so záverom žalovaného o tom, že nie je daná príčinná súvislosť medzi právoplatným odsúdením a existujúcim následkom - degradáciou. Z vyjadrenia biskupa jednoznačne vyplýva dôvod, pre ktorý v budúcnosti neplánuje v rámci cirkevnej hierarchie povýšiť žalobcu, keď týmto dôvodom je pretrvávajúca nedôvera klerikov, ako aj laikov Rímskokatolíckej cirkvi, ktorú mal súd preukázanú z výpovedí vyššie uvedených svedkov (výpoveď svedka Mgr. Y. a C. S. ohľadne postoja laickej verejnosti vo farnosti Liptovský Ján, resp. Liptovský Mikuláš). Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie nie je jeho svojvoľným rozhodnutím, ale reakciou na negatívnu verejnú mienku klerikov a laikov vzťahujúcou sa na žalobcu. V konaní bolo preukázané, že žalobca predtým, ako bol právoplatne odsúdený, bol populárnym kňazom, kedy slúžil omše pre početnú komunitu veriacich. Navyše bol populárny aj medzi kňazským stavom. Situácia, v ktorej sa v súčasnosti nachádza, je úplne iná. Menovaný vykonáva funkciu pomocného duchovného, kedy slúži omše spravidla pre hendikepovaných ľudí v nižšom počte do 15 až 20 ľudí a v menších priestoroch, čo objektívne môže u žalobcu vzbudzovať pocity nedocenenia, resp. postihu, ktorý bol spôsobený práve stratou dôvery veriacich vyvolanej právoplatným odsúdením v predmetnej trestnej veci. Pokiaľ však žalobca poukazoval na to, že následkom trestného stíhania došlo k zhoršeniu jeho zdravotného stavu, keď on je v súčasnosti onkologickým pacientom, pričom príznaky tohto ochorenia sa prejavili už počas výkonu trestu odňatia slobody a liečbu nastúpil po tom, ako bol z výkonu trestu odňatia slobody prepustený, súd dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že právoplatný odsudzujúci rozsudok bol tou skutočnosťou, ktorá by mala za následok vznik uvedeného ochorenia, a z týchto dôvodov na uvedenú skutočnosť pri učení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch neprihliadol. Aj v prípade preukázania tejto spojitosti súd poukazuje na to, že následky spočívajúce v zhoršení zdravia, sú iným nárokom akého sa žalobca domáhal v spore. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd potom dospel k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 16.000,-eur. Pokiaľ sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 17.600,-eur, súd žalobu v časti čo do zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 1.600,-eur zamietol, keď dospel k záveru, že pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v maximálnej možnej výške, a to pri v konaní preukázaných negatívnych následkoch by sa museli pridružiť aj ďalšie skutočnosti, ktorých existencia však v konaní preukázaná ani len tvrdená nebola (napr. vznik rozsiahlejšej psychickej ujmy vyžadujúcej si odborný zásah, resp. keby žalobca ako kňaz vôbec nemohol slúžiť omše počas výkonu trestu odňatia slobody). Navyše sám žalobca sa k zásahu do jeho osobnostných práv staval pokorne a zmierlivo, keď vo svojej výpovedi zo dňa 13.03.2017 uviedol, že oslobodzujúci rozsudok bol pre neho satisfakciou, pričom aj výkon trestu odňatia slobody sa snažil spočiatku vnímať aj pozitívne, keď mu bolo umožnené slúžiť omše.

14. Pri posúdení dôvodnosti uplatnených nárokov sa súd v intenciách § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z., taktiež zaoberal otázkou, či v prejednávanej veci neboli dané dôvody, kedy právo na náhradu škody rozhodnutím o treste nevznikne. Z vykonaného dokazovania ani zo skutočností tvrdných stranami sporu nevyplývala žiadna z týchto zákonom prezumovaných skutočností. V nadväznosti na uvedené súd konštatuje, že žalobca či už v procesnom postavení obžalovaného, resp. odsúdeného v rámci trestného konania popieral svoju vinu na spáchaní dotknutých skutkov a v rámci jemu prislúchajúcich oprávnení využil počas trestného konania vedeného voči jeho osobe právne prostriedky vyvracajúce dôvodnosť obvinenia, resp. obžaloby (napr. podanie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, podanie odvolania voči rozsudku prvostupňového súdu, ako aj podanie dovolania voči rozsudku odvolacieho súdu).

15. Pokiaľ sa žalobca v súdnej veci súčasne domáhal úrokov z omeškania z náhrady škody v podobe ušlej mzdy, súd žalobe v časti úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.599,69 eur od 08.09.2016 (t.j. odo dňa nasledujúceho po uplynutí 6 mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Ministerstvom spravodlivosti SR, keď MS SR bola žiadosť o predbežné prerokovanie nároku doručená dňa 07.03.2016) vyhovel. Pokiaľ ide o výšku úrokov z omeškania, výška úrokov z omeškania uplatnená žalobcom nie je vyššia ako najvyššia prípustná výška úroku z omeškania podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v platnom a účinnom znení. Pokiaľ sa žalobca súčasne domáhal úrokov z omeškania aj z náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, súd v súlade so závermi aktuálnej judikatúry súdov žalobu v časti úroku z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 17.600,-eur zamietol, keď povinnosť zaplatiť náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia a až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania (porovnaj rozsudok NS SR sp.zn. 6Cdo/185/2011 zo dňa 14.03.2012). Pokiaľ žalobca ohľadne vzniku nároku na úroky z omeškania z nemajetkovej ujmy v peniazoch poukazoval na aktuálne znenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., súd upriamuje pozornosť na tú skutočnosť, že predmetné ustanovenie upravuje iba vznik nároku na úroky z omeškania z nároku na náhradu škody vo forme skutočnej škody a ušlého zisku, nie však nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď zákon 514/2003 Z.z. v § 17 ods. 1 a 2, ako aj samotný Občiansky zákonník v § 11 a nasl. a § 415 a nasl. pojmovo striktné rozlišujú nárok na náhradu škody, ktorá pozostáva zo skutočnej škody a ušlého zisku od nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (porovnaj napr. rozhodnutie NS SR sp.zn. 4Cdo 168/2009 zo dňa 20.04.2011). Pokiaľ sa žalobca domáhal zaplataenia úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne od 08.09.2016 až do zaplataenia zo sumy 2.675,39 eur (t.j. v časti náhrady škody titulom ušlej mzdy, v ktorej bola žaloba zamietnutá) súd žalobu v časti nepriznaného ušlého zisku taktiež zamietol.

15. Keďže žaloba zobral žalobu v časti čo do zaplataenia náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zo sumy 132.400,-eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 132.400,-eur od 08.09.2016 až do zaplataenia späť, súd konanie v tejto časti zastavil, keď k späťvzatiu žaloby došlo pred začatím pojednávania, a teda so späťvzatím žaloby sa nevyžadoval súhlas žalovaného.

16. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 257 CSP tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci prevažný úspech (t.j. v časti čo do zaplataenia náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 132.400,-eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo 132.400,-eur od 08.09.2016 až do zaplataenia, ohľadne ktorého zobral žalobca žalobu späť, čím zavinil zastavenie konania v tejto časti predmetu konania, v časti čo do zaplataenia náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 1.600,-eur, čo do zaplataenia náhrady škody titulom ušlej mzdy vo výške 2.675,39 eur, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 17.600,-eur od 08.09.2016 až do zaplataenia a spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.675,39 eur od 08.09.2016 až do zaplataenia, ohľadne ktorých nárokov bola žaloba zamietnutá), náhradu trov konanie nepriznal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Súd vzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa jednak v povahe a okolnostiach sporu, keď predmetom sporu boli nároky na náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci. Súd poukazuje aj na to, že žalovanému bola doručená žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dňa 07.03.2016 (včítane nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch prevyšujúcej 50-násobok minimálnej mzdy), avšak k tomuto návrhu sa nevyjadril v zákonnej 6-mesačnej lehote, kedy mohol vzniesť prvotné námietky ohľadne výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktoré vzniesol až vo vyjadrení k žalobe podľa § 167 ods. 2 CSP. Ak by tak učinil v lehote na predbežné prerokovanie nároku, zo správania žalobcu (ktorý zobral žalobu v časti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 132.400,-eur s úrokom z omeškania, späť po tom ako žalovaný jej výšku prvýkrát namietol), je zrejmé, že by nárok v uvedenej sume ani neučinil predmetom sporu. Účel predbežného prerokovania nároku podľa názoru súdu nemôže spočívať v jeho formálnom vybavení, odkazujúcom na všeobecné právne premisy, ale musia byť z neho zistiteľné konkrétne dôvody vybavenia žiadosti, aby tým dochádzalo k predchádzaniu sporov. Súčasne súd dôvody hodné osobitného zreteľa vzhliadol aj v samotnej osobe žalobcu, ktorý je niekoľkoročným onkologickým pacientom, ktorý sa aj v súčasnosti podrobuje liečbe.

Poučenie:

Proti rozsudku súdu prvej inštancie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Ružomberok písomne v 3 vyhotoveniach.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods.1,2 CSP) - a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje, e) podpis, a ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania - uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods.1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods.3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na uskutočnenie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.